Ч. 181. Неділя 27 (14) серпня 1905. Рік XV.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провинциї: на цілий рік К 4·80, на пів року „ 2·40, на чверть року „ 1·20, місячно . . . „ —·40. Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою: на цілий рік К 10·80, на пів року „ 5·40, на чверть року „ 2·70, місячно . . . „ —·90. Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З Угорщини. — Події в Росиї і мирові переговори в Порсмес — З поля війни. — Мікадо іде до Европи.

То, що діє ся тепер на Угорщині, звертає на себе увагу не лиш цілої монархії, але й заграниці. Як звістно, партия независимости, а з нею і пізнійша коаліция мадярска постановили постарати ся о реформу виборчу, але таку, котра би лиш самим Мадярам забезпечила перевагу в парляменті. Ту саму гадку підхопило й теперішне правительство і заповіло, що готове завести загальне тайне право голосованя. Се перепудило коаліцию, бо в такім случаю не лиш она могла би легко знайти ся в меншости, але ще й взагалі Мадяри могли би стратити перевагу. Так реформа виборча стала ся несподівано тим мечем Дамокля, що завис над коаліциєю. Він ще тим грізнійший, що социялістична партия на Угорщині видячи, що правительство хоче оперти ся на загальнім праві голосованя, постановила всякими силами прийти правительству в поміч. У всіх містах відбувають ся тепер социялістичні збори, на котрих підготовлює ся акцию в сім напрямі. На день 15 вересня, коли має розпочати ся сесия парляменту, социялісти наміряють устроїти в Будапешті велику демонстрацию і числять на то, що в тім часі збере ся перед будинком парляменту звиш 60.000 людий.

В будапештеньских кругах політичних говорять, що послідна конференция в Ішлю принесла то, що кабінет бар. Феєрварі'го позістане при кермі і по за день 15 вересня, позаяк Корона в справі команди не хоче зробити ніякої уступки. Але щоби правительство могло позістати й дальше в уряді, потрібні деякі диспозициї а до тих диспозиций відносить ся більша часть тих предложень бар. Феєрварі'го, котрі, як на певно зачувати, мають на цїли поборюванє пасивного опору. Корона згодила ся на ті предложеня. Феєрварі одержав також від Цісаря призволенє предложити палаті послів такі проєкти законів, котрі би показали, що правительство має ще довго устоятись. Коли би коаліция тих законів не ухвалила, то правительство як найскорше відрочить або й розвяже палату послів. Дальше придумано на тій конференциї спосіб, в який спільні справи могли би бути залагоджені й без спільних Делеґаций та угорского парляменту.

Коли би лиш половина з того була правда, що доносять заграничні ґазети про теперішне положенє в Росиї, то виходило би з того, що там завела ся формальна борба межи анархією а самодержавієм, — станули против себе дві крайности. Именно же в прибалтийских провінциях і в царстві польскім настали дуже сумні відносини а в Курляндиї убийствам і підпалам нема кінця. Майже то само діє ся й на полудни Росиї. З Єлисаветграда доносять, що в тамошнім повіті нема й дня, в котрім би якісь невислїджені люди не підпалювали властителїв більших посїлостий. Збройні ватаги нападають на гостинцях, рабують і убивають. „Южн. Слово“ доносить, що якась невислїджена ватага напала на купців, що їхали до Лихівки коло Кременчука на ярмарок і тяжко їх покалїчила. Купцеви бродскому (мабуть жидови) обрізали уши. До Лихівки вислано Козаків.

Характеристичне для російских відносин то, що в декотрих сторонах, як то було в місті Балашові саратівскої ґубернії, підбунтована тайними аґентами товпа темного населеня зачинала нападати на інтелїґенцию нїби то в обороні дотеперішного ладу. В згаданім місті зійшли ся були дня 3 с. м. на нараду тамошні окружні лїкарі, котрі мусїли недавно тому застановити свою діяльність. Підбурена товпа напала знов на них і треба аж було войска, щоби їх оборонити. Виновників арештовано. „Правит. Вестн.“ доносить тепер, що цар на дотичнім звіті Трепова написав замітку: Революцийних проявів не можна дальше терпіти (се нїби похвали для нападаючої товпи), але заразом і не можна позволяти на самовільне поступованє товпи.

Мирові переговори в Порсмес дійшли, здає ся, до тої точки, на котрій, як то кажуть, му-

---

Синя пляма.

Оповіданє малого хлопця.

(З мадярского — Франца Герцеґа).

Моя сестричка Юлька досить брава дівчина і за те єї люблю. Однак часом буває поганою людиною. От послідного вітрка зробила на мене перед батьком донос, що я бавив ся в француску революцию і стяв голову її ляльці, що була заручена. Такою малою ґільотиною годі стяти голову якійсь більшій худобі.

Того дня я не мав найменшої охоти стрічати ся з батьком, тому заявив, що йду на корепетицию (себ то вчити ся в школї завданої лекциї) і пішов вже о першій годинї до школи. Дома дівчата не знають, що се корепетиция, і як лиш я хотів коли-небудь висмикнути ся з під домового нагляду, все уживав того викруту.

В нашій клясї був вже Стефко Віский, мій добрий приятель, котрого я торік підчас гри в ніжного мяча копнув в зуби. Віский приходив звичайно до школи все пізно і сим разом явив ся лише через похибку, бо їх годинник дома йшов кепско і вже о першій годинї показував другу.

Я не знаю, хто з нас почав перший бити ся, а що ми однаково сильні, хотяй Стефко о два роки старший від мене, то ми борикали ся довгий час без успіху. Вкінци Віский ужив недозволеного підступу і кинув мною навмисне так сильно о край лавки, що мене ще тепер болять плечі, коли хто мене доторкне ся, причім они такі сині, що я не маю відваги розібрати ся при сьвідках...

Обурений я вхопив якийсь предмет і кинув ним Віскому в голову. На наше нещастє Стефко схилив ся так, що я не поцілив єго голови і предмет полетів на велику стінну карту Угорщини...

Тим предметом був каламар із синїм чорнилом, яке Стефко купив для свого батька, бо адвокати пишуть дома звичайно синїм чорнилом. Фляшка поцілила границю комітатів Неоґрад і Ґемер, але також Ґонтови і Бортодови дістала ся спора частина єї змісту. Ціле синє море бухнуло тоді филями по великій угорскій низині і численні ріки поплили до Сербії, а навіть до Босни...

Се так нас перепудило, що ми чим борше вхопили за свої книжки і вибігли на улицю, щоби там полагодити всї наші непорозуміня. З великого страху Стефко почав хихикати і говорив, що було би лїпше стало ся, колиб я був поцілив єго в голову, бо тодї можна би єї вимити цитриновим соком, а Угорщини нї. Тодї ми прирекли собі під словом чести навіть на тортурах не признати ся нї до чого.

Під вікном директора стоїть мала лавка, але на ній не сїдає звичайно нїхто, бо репетенти кажуть, що сю лавку поставлено лише на приману, щоби ґімназисти там сїдали і директор міг підслухувати їх розмови.

Ми усїли навмисне на ту лавку, а що вікно було відчинене, почали голосно розмовляти.

Я: Скажи менї, дорогий приятелю, котрий предмет любиш найбільше учити ся?

С т е ф к о: Історию Угорщини.

Я: Знаєш, я так само. Давнїйше я не міг єї терпіти, але тепер я слухав би викладу угорскої історії день і ніч.

С т е ф к о: А ти чому так любиш сей предмет?

Я: Бо єго учить пан директор, а він так вміє викладати, начеб оповідав найгарнїйшу казку. Видко, здає ся, на власні очи, як гонять герої на конях і борють ся з неприятелем.

С т е ф к о: Котрого короля ти любиш найбільше?

Я: Володислава Сьвятого, бо він воював все бердишем, але люблю також сьвятого Стефана, бо пан директор казали, що він установив мудрі закони.

Ми хотїли говорити про золоту булю, але се нам не удало ся, тому я штовхнув Стефка під лавкою в ногу і ми звернули розмову на Кінісія і Тольдія, бо при них не треба згадувати нїяких дат.

Пан директор сопів вже довго над нашими головами. Відтак він нараз бренькнув шибою, начеб що-йно приступив до вікна і ми сейчас схопили ся з лавки, перепудили ся,

сить рішити ся „або-або“. Або мир або дальша війна. Навіть на відшкодоване знайшов би ся якийсь спосіб, бо остаточно гроші можна тихцем під сею або тою формою зложити, але Сахаліну Росия не хоче ніяк відступити. Кажуть, що цар не приняв компромісових предложень головно для того, що Японія визначила ціну купна за північний Сахалін. Коли би Японія лишила справу дальшим нарадам, то може ще прийшло би до якогось порозуміня.

В міру того, як слабне надія на мир, зачинає знов оживляти ся на поли війни, де — а то іменно характеристичне для мирових переговорів — не застановлено борби по всій формі, лиш ніби то з тактичних взглядів не роблено дальших кроків. Тепер же наспіла вість від ґен. Ліневича, що войска російскі посунулись наперед і виперли Японців з кількох позиций. З Кореї знов доносять, що Японці атакували місцевість Кіяуґосуґу, але Росияни атак їх відперли.

З Токіо доносять, що безпосередно по повороті князя Арісуґави з Европи мікадо постановив послухати запрошеня короля Едварда і поїхати в гостину до Анґлії а звідтам вибере ся відтак в дорогу по ріжних містах Европи. Подорож має наступити зараз по заключеню мира.

Новинки.

Львів, дня 26 серпня 1905.

— **Ц. к. Намістництво** наділило презенту на парохію в Маковій цісарского надания о. Гумовского, дотеперішного греко-кат. експозита в Типові.

— **С. Е. н. Віцепрезидент красвої дирекциї скарбу** др. Витовт Коритовский виїхав зі Львова за кількатиждневою відпусткою.

— **Вписи учеників і учениць до 4-кл. школи ім. М. Шашкевича у Львові** ул. Скарбківска, ч. 26, будуть відбувати ся в днях 29, 30 і 31 серпня с. р., кождого дня рано від 9 до 12, а по полудни від 3 до 5 години. Ученики і учениці, котрі перший раз (до І. кл.) вписують ся до школи, мають виказати ся метрикою уродженя і хрещеня на доказ, що мають приписаний вік шкільний, а ученики і учениці, що вже учащали до тої школи, мають при виписї предложити шкільне сьвідоцтво з минувшого шкільного року, ученики же і учениці з инших шкіл, мають крім шкільного сьвідоцтва, предложити також метрику уродженя і хрещеня.

— **Ц. к. фахова школа деревляного промислу в Коломиї** своїми виробами звернула увагу навіть заграниці. Передовсім домашні меблї в народних стилях виробльовані в ній руками учеників находять широкий покуп по високих цінах, а ученики з тої школи мають відтак „кусень хлїба“ на цїле житє. До тої школи горне ся тому значний заступ сїльских і міщаньских хлопців, а в послїднім році було їх 93. З них 76 одержало добрий степень, 9 недостаточний, а 8 не клясифіковано. На 93 учеників було 55 Русинів і то як раз може заохотити многих руских родичів до посиланя своїх дїтий до тої школи. В минувшім році покінчило школу 2 сницерів, 6 столярів і 5 теслів. При школї був інтернат на 35 хлопців з цїлим удержанем а 15 на харчу. До удержаня інтернату причиняли ся значними квотами міністерство просьвіти і повітові виділи з Покутя та поодинокі особи. Новий рік в ц. к. школї деревляного промислу в Коломиї починає ся з днем 1 вересня с. р., а кінчить ся 15 липня 1906. Вписи учеників будуть відбувати ся 29, 30 і 31 серпня. Ученик мусить мати укінчений 13 рік житя, бути фізично здібний до виконуваня ремесла, виказати ся сьвідоцтвом укінченої що найменше народної школи, з приміткою, що звільнено его від дальшого ходженя до тої школи і мати дозвіл від родичів. Ученики платять по 2 корон вписового. В інтернатї платить ся за повне удержане 10 К місячно.

— **Любовна траґедия.** З Рави рускої доносять: До господаря Мазурковича в селї Лївчи приїхала его братаниця Катерина, служниця зі Львова. В Лївчи відвідував єї часто постенфірер жандармериї з Долини, Йосиф Заячківский, що удержував з нею від кількох лїт любовні зносини. Дня 21 с. м. Заячківский, будучи в службі, прийшов до дому Мазуркевичів, щоби бачити ся з Катериною. Тут обоє й посперечали ся, бо жандарм хотїв, щоби Катерина від'їхала до Львова, а она не хотїла на то згодити ся. На горячі домаганя лишила ся на ніч в хатї Мазуркевича. Рано господар з жінкою вийшли на довший час з хати. Нараз в хатї роздав ся вистріл. Збігли ся домівники, виважили замкнені із середини двері і зжахнули ся на вид того, що стало ся в хатї. На лаві лежала вже мертва Катерина, а коло неї на земли жандарм тяжко ранений. Сейчас перевязали ему рану і на домагане покликали сьвященика, котрий его висповідав. Покликаний лікар ствердив лише смерть Катерини, що дістала кулю в серце, а що до жандарма, то є надія удержати его при житю, бо куля перейшовши крізь груди, лиш незначно ушкодила легки. Здогадують ся, що жандарм, побоюючись кари за те, що час, призначений на службу, провів деинде, а до того роздратований суперечкою з любкою, заявив, що застрілить ся. Тодї Катерина просила его, щоби й її убив. Жандарм сповнив єї бажане, але самоубийство ему не удало ся. Заячківский був звістний з дуже ревного сповнюваня служби.

— **Зуб мамута.** З Бібрки доносять: При будові дороги з Ходорова до Стрілиск викопано онодї над берегом ставу в Отиневичах великий зуб мамута. Зуб має жовтаву краску, є 65 центиметрів довгий а 12 цмт. широкий. Лежав в земли на $1\frac{1}{2}$ метра глубоко.

— **Новий будинок в Ватикані.** Італіяньскі часописи доносять, що Сьв. Отець має намір побудувати в північно-всхіднім кутї ватиканьской територнї близько Бельведеру великий будинок. Пляни і кошторис в квотї 800.000 лїр вже оброблено і затверджено. Той будинок призначений на мешкане кардинала-секретаря і инших папских достойників, та численної служби з родинами. Служба мешкала доси в головнім ватиканьскім будинку недалеко папских апартаментів, а через те на сходах і подвірях палати панував непожаданий рух служби. Крім того цїнним музеям ватиканьским грозила небезпечність пожару від сусідних приватних мешкань.

— **Голод в Іспанії** особливо в провінциї Андалюзиї, прибирає такі розміри, що рада іспаньских міністрів рішила радикально змінити рільничі відносини в Андалюзиї при помочи нового пляну гідравлїчних робіт. Телеґрами, які одержав міністер внутрішних справ з Андалюзиї, вказують на дуже некористне положене і домагають ся безпроволочних радикальних средств. Ґубернатори провінций, що переживають тяжку економічну кризу, домагають ся найскоршої помочи. Комісия рільників предложила властям в Севілї о правдивім положеню в провінциї Осуні. Близько 5000 робітників позбавлених роботи і они уоружені волочать ся довкола міста. Власти скидають з себе відвічальність за можливі безпорядки. Вязниці переповнені людьми, що не допустили ся ніякої провини, лише подали поліциї видумані проступки длятого, щоби мати захисть і харч. В провінциях Араґон і Кастилії страшні посухи знищили всї збіжа.

поспускали очи і скинули шапки з голов. Лице директора було як звичайно строге, але він на ділї не гнївав ся, лише сказав, що найвисший час піти до кляси, бо вже минула друга година.

Коли ми війшли до кляси, професор Гусарка вже переслухував учеників, хто поплямив угорску державу. Хлопцї не признавали ся до вини завзято, і цїла кляса мусїла по четвертій годинї лишити ся ще в школї. Прийшов директор з кількома професорами з инших кляс і обступили стїнну карту засумовані, начеб були на похороні.

Відтак директор виголосив високопарну промову до кляси. Обставини вказують ясно на то — говорив він — що тут стоїмо перед добре обдуманим і з холодним обчисленєм довершеним замахом. Дїло йде не так о карту Угорщини, як о честь кляси, на котру кидає темну тїнь. Утрачене поважане можемо відзискати лише в той спосіб, коли видамо виновника. Не зробимо сего, то пан директор буде приневолений примінити ся до найгрізнїйшого припису, якого за весь час своєї педаґоґічної дїяльности ще не виконував — а то віднести ся до міністерства. За наслідки сего кроку він не може взяти на себе одвічальности, але то річ певна, що цїла кляса завдяки укриваню виновника зійде на найнизший степень морального упадку.

Пан директор дав нам речинець десьльох мінут, щоби ми вишукали лиходія, і вийшов з професорами з кляси.

Тодї я кинув ся поміж наших товаришів і ми рішили, що тут нема що довго розводити ся. Хто зробив, нехай признаєсь. А що ніхто не признав ся, я пішов до професорскої салї і доніс про се. Інквізитори прийшли назад і директор заявив, що мусить іміти ся найкрайнїйшого средства і спише протокол. Віский мав добре письмо, тому его покликано на писаря і директор ходячи по комнатї, подиктував ему, що має писати.

Професор Гусарка мірив тимчасом довготу і ширину плями з чорнила, а відтак обчисляв на таблици єї поверхність, але був при тім такий зворушений, що двічи помилив ся в рахунку. І се також затягнено до протоколу. Пізнїйше професор впав на думку, що виновника можна вислїдити, уживши троха льоґіки. Замах довершено синїм чорнилом, а таке для учеників не приписане; треба лише заглянути до зошитів мадярскої мови і математики, хто пише синїм чорнилом.

Всї розсьміяли і згодили ся. Професор був дуже гордий і побіг сам до професорскої салї по зошити. Показало ся, що лише один ученик мимо кількох упімнень послугуєсь синїм чорнилом, а то Золтан Беней.

— Я зараз знав, що то він такий пташок! — кликнув директор.

І професор сказав, що він знав таки, що то вїхто инший лише Беней. Однак по хвили показало ся, що Беней вже два тижднї не ходить до школи, бо хорий на корosту. Директор скривив лице, начеб вкусив квасного яблока, а инші так само скривили ся. Лише професор Гусарка звісив голову і довго не забирав голосу. Протокол подерто, і директор диктував на ново.

Почав допитуватись, хто перший війшов по полудни до кляси. Михайло Кочо і Петро Сімоній признали ся, що они були перші. Оба зійшли ся коло сербскої церкви і прийшли разом до кляси.

— Чи пляма вже тодї була? — спитав директор.

Кочо сказав, що була, Сімоній, що нї. Однак оба згодили ся в тім, що входячи до кляси, не замітили плями.

— За хвилю будемо знати, як то було! — сказав директор.

Почав переслухувати кождого з окрема. Сімоній представив річ так, що він, війшовши до кляси, сейчас побіг до вікна, бо на дворі жерли ся два пси. Тимчасом Кочо був в сали, коло карти. Що він там робив, того Сімоній не міг бачити, але ему здавало ся, начеб чув якийсь підозрїний шелест.

Тепер звернув ся директор громовим голосом до Коча:

— То ти, поганче!

Кочо розплакав ся і всему перечив, однак директор велїв записати до протоколу, що Кочо є виновником, і подиктував зараз Віскому вирок. Кара була: Арешт, моральна нагана другого степеня і зворот шкоди.

Професор Гусарка, що ходив часом з батьком Коча на лови, сказав, що не пошкодило-б переслухати шкільного сторожа, чи не бачив плями, коли провітрював клясу в полудне. Директор скривив ся знов на лици і сказав:

— Коли ви, пане професор, за всяку цїну того домагаєте ся, можемо переслухати й сторожа, хотяй я уважаю се зовсїм злишним, бо поведене Коча може кождого педаґоґа пересьвідчити достаточно о его винї.

Лице професора почервонїло і він сказав,

— **Ювилейний поранок.** Стоваришенє друкарів „Ognisko“ у Львові устроює в 30 роковини свого єствованя а в 10 роковини приступленя до „Союза австр. стов. друкарских“ торжественний паранок в великій ратушевій сали в днеділю дня 27 с. м. о 11 под. перед полуднем. В проґраму поранка входять промови, скрипкове солю, співи сольові і хоральні, між иншими також руских пісень.

— **Убитє сіоністичного редактора.** В Шидлівцях, ґусятиньского повіта, найшов тамгого тиждня жандарм при австрийскім березї Збруча убитого жида. На тілї найдено кільканайцять ран від коленя, а в кишени лише купецкий рахунок, виставлений у Відни. На місце приїхала судово-лїкарска комісия, а рівночасно розпочала слідство жандармерия, котрій удало ся ствердити, що убитий є якимсь редактором сіоністичної ґазети з Одесси, Пінкас Горнштайн. Вертав він з сіоністичного конґресу в Базилеї і задержав ся короткий час в Копичинцях. Прибувши до села Шидловець, війшов в порозуміне з одним місцевим жидом, щоби переправив его за Збруч до Росиї. Жид порозумів ся з російским вояком і той відложивши карабін, перенїс Горнштайна на плечах в брід через Збруч, а так само его куферок з річами. Коли Горнштайн найшов ся в Росиї, сїв на наймлену фіру і в'їхав в лїс. Тут напали на него візник та инший російский салдат і убили. Обох салдатів мали вже арештувати. Один гусятиньский жид дістав від жінки убитого лист, в котрім она питала ся, чому чоловік не вертає, зовсїм не причуваючи, яка страшна его постигла судьба. Слїдство в тій справі веде гусятиньский суд, а відтак відступить акти російским властям, бо виновники суть російскими підданими.

— **Ревізия поїзду.** Подорожним, що їхали недавно поспішним поїздом з Будапешту до Араду, лучила ся дуже немила пригода. Коли поїзд виїхав із стациї Радна, явили ся в нім ненадійно два жандарми, котрі заявили, що мусять перевести ревізию у всїх подорожних, позаяк одному з них пропала мошонка з 14.000 корон. Подорожні запротестували против того, але без успіху. Коли поїзд прибув до Араду, особиста ревізия ще не скінчила ся. Жандарми зажадали від начальника стациї, щоби задержав поїзд, доки не скінчить ся ревізия, однак начальник відмовив. Поїзд рушив дальше а жандарми скінчили ревізию по дорозї, і то без успіху. Подорожні внесли против жандармів жалобу по причині того неоправданого насильства.

— **Самоубийство.** В Сокали відобрав собі житє вистрілом з револьвера листонос Станислав Чекаловский. Причиною самоубийства мало бути спроневірене 800 корон на шкоду Етлї Біншток. Самоубийник мав 35 лїт.

— **Пригода з самоїздом** лучила ся сими днями італїяньскій королевій-вдові Марґареті. Именно вибрала ся она з самоїздом в Альпи в товаристві кількох знакомих. Коли вертали з гір дорогою до Медиоляна, ніч була така темна, що для осторожности їхано поволи. Около 11-ої години в ночи самоїзд сильно ударив передними колесами о камінний насип, а зараз по тім в'їхав на другий насип і задержав ся внаслїдок того на місци. Вскорі показало ся, що на дорозї насипано в невеликім віддаленю ще третий насип з каміня. На щастє нї королева нї нїхто з еї товаришів не потерпів нїякого ушкодженя. Недалеко місця пригоди зловлено двох людий, підозріних о довершенє злочинного замаху. Люди ті признали ся до вини і подали назвища чотирох паробків з околиці, котрі помагали їм при сипаню насипів на дорозї. Виновники при переслухуваню зізнали з плачем, що не хотїли цїлком допускати ся замаху на королеву, а насипали каміня на дорозї лише для жартів.

— **Напад дикунів.** В нїмецкій всхідній Африцї збунтувало ся одно муриньске племя против Нїмців і убило епископа Шпіса, місіонарів Зонтаґа і Шольцена, та монахинї Гільтнер і Еберт. Напали на них і убили підчас подорожи межи Кільва а Лївалє. Нїмецкі власти остерігали вже кілька разів епископа, щоби не їздив в ту сторону. Місцевий ґубернатор зажадав воєнскої помочи.

— **Побитий князь.** З Льондона доносять, що князь Манчестер, їдучи автомобілем в Ірляндиї, посварив ся з селянином, котрого конї сполошили ся на вид самоїзда. Від слів прийшло до бійки, при чім селянин вийшов побідоносно, бо побив князя тяжко палицею. Князь видав селянинови процес о напад і тяжке ушкодженє тїла.

— З нинїшним числом розсилаємо яко прилогу „Цїнник Сокільского базару“ у Львові.

Телеґрами.

Християнїя 26 серпня. Завтра перед полуднем будуть іменовані рівночасно в норвеґскій і шведскій радї державні делеґати в цїли залагодженя справи зірваня унїї.

Льондон 26 серпня. Кореспондент часописи Daily Telegraph з Порсмес доносить з цїлою рішучостию, що мирова конференция нинї буде зірвана і буде дальше вести ся війна.

Порсмес 26 серпня. (Б. Райтера). Говорять, що коли новновластники не одержать від своїх правительств рішучої інструкциї, то в такім случаю конференция буде нинї відрочена до понедїлка або вітрка.

Либава 26 серпня. (Пет. Аґ. тел.) Перед воєнним судом станули вчера 139 моряків воєнної фльоти обжалованих о бунт в червни с. р. Суд засудив 8 на смерть, ухвалюючи заразом внесенє о заміну кари смерти на 15-лїтні роботи примусові, 19 обжалованих на 3 до 4 лїт примусової роботи, 35 на меншї кари а 77 увільнив.

Париж 26 серпня. „Matin“ доносить з Порсмес: Надіслана з Петербурга відповідь в справі помирительних предложень Розвельта єсть прихильна і отвирає дорогу дальшим переговорам. Вітте однак заявив, що не одержав нової інструкциї і конференция буде знов відрочена. — Проф. Мартенс заявив, що заключенє мира буде лиш тоді можливе, коли Японія зробить уступку в обох послїдних точках.

Господарство, промисл і торговля.

— **Цїна збіжа** у Львові дня 25 серпня: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·— до 8·10; жито 6·— до 6·15; овес 6·60 до 6·80; ячмінь пашний 5·50 до 5·75; ячмінь броварний 6·25 до 6·50; ріпак —·— до —·—; льнянка —·— до —·— горох до вареня 7·50 до 9·50; вика —·— до —·—; бобик —·— до—·—; гречка—.— до —·—; кукурудза стара —·— до —·—; хміль за 56 кільо 80·— до 85·—; конюшина червона 50·— до 60·—; конюшина біла 50·— до 60·—; конюшина шведска —·— до —·—; тимотка —·— до —·—.

Оповіщенє

— Ц. к. галицке Товариство господарске, відділ Покутский в Коломиї має на складі **знамениті плуги сталеві** до ораня, нової системи, виробу **п. Плейзи**. Тї плуги суть випробовані, і приспособлені для наших селян, а на краєвих виставах кільканайцять разів преміовані срібними медалями. — Цїни плугів суть низькі і так: плуг № I з грядїлем і чепигами деревляними коштує 10 зр.; № II сильнїйший 11 зр.; № III 12 зр. Колїсниця сильно окована з цїлком зелїзними колесами до плуга № I 7 зр.; № II 8 зр. — разом плуг № I з колїсницею 17 зр., № II 19 зр. Плуги з цїлком зелїзними чепигами о 1 зр. дорожше.

Замавляти просимо під адресою: Ц. к. Товариство господарске відділ Покутский в Коломиї (Рада повітова).

Лїкар недуг внутрішних
Др. Евгеній Озаркевич
Директор „Народної лїчницї“ і б. лїкар клїніки,
мешкає і ординує у Львові
улиця **Корнякта ч. 1** II. поверх („Народний Дім“ від церкви).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

що за всяку цїну того не домагає ся, хоче лише висказати свою гадку. Але тепер директор не хотів уступити і післав по сторожа.

Старий Чампор зізнав, що він приніс о чверть на другу до кляси крейду, і карта була вже тодї поморана. Однак Коча і Сімонія бачив аж пів до другої, як входили до школи....

— Отже замах довершено по раншій науці!

По довгих допитах стверджено, що послїдний вийшов з кляси Гуґо Абелєс.

— Ходи на середину, пташку! — сказав директор. — Маєш відвагу заперечити, що се ти винен?

— Маю! — сказав Абелєс таким зухвалим голосом, що цїла кляса обурила ся.

— Стули писок! — гукнув директор. — Я потребую лиш на тебе глянути і вже яко педаґоґ не сумніваю ся о твоїй винї.

Директор подиктував сейчас вирок. Засудив Абелєса на два дни арешту, моральну нагану першого степеня і зворот шкоди.

Абелєс почав тремтїти і сказав крізь слези:

— Прошу пана директора, я не був послїдний в клясї. Як я виходив, лишив ся ще пан професор Гусарка, щоби написати лист!

Тепер всї очи звернули ся на професора, і Гусарка, людина строга, але чесна, заявив, що то правда, по науці він лишив ся ще пів години сам оден в клясї....

Директор скривив ся ще більше, як доси, і дивив ся на професора, наче-б справдї вірив, що то він поморав карту. Лице професора почервонїло, і Гусарка не знав, що казати. Тимчасом директор подер знов протокол і подиктував Віскому новий. Він звучав: моральна нагана цїлій клясї, спільний зворот шкоди і донесенє до міністерства.

Мене і Віского директор виключив протоколярно від кари, бо его особисте пересьвідченє промовляло за тим, що в хвили, коли довершено злочин, ми не могли бути в тім місци.

Коли пізнїйше я і Віский вертали до дому, нараджували ся по дорозї, в який спосіб Стефко має оправдати ся перед батьком з того, що стовк каламар. Але й на те знайшла ся рада.

Віский викачав ся на дорозї, а потім натер собі кусником цеґли лице і руки. Коли ми дійшли до брами, Стефко почав так ревіти, що збігли ся всї домівники. Говорив їм, що сполошили ся конї і его переїхав віз. І мене мало що не перевернуло, коли хотів ратувати Стефка. (Се я так сказав).

Вуйко Віского настрашив ся, почав доторкуватись его рамен, плечий та ніг і питав ся може з десять разів, чи де его не болить.

Стефко впевнював, що его не болить нїчо, лише каламар стовк ся....

— Чорт бери дурний каламар! — говорив вуйко.

Так удало ся нам вилабудатись з нещасливої пригоди.

Тїтка мого приятеля дала ще менї великий медівник і веліла служницї відвести мене до дому, щоби ще мене не переїхав який віз....

Підставове речене: Кождий кусник мила з назвою „ШІХТ“ єсть під ґаранцією чистий і без наймеших шкідних частий складових.

ШІХТА МИЛО

мило з „ОЛЕНЕМ“ або „КЛЮЧЕМ“

єсть найлїпше

а в уживаню найдешевше, до всїлякого біля і всякого праня.

Ґаранция. 25.000 К заплатить фірма Жорж ШІХТ в Авсиґ кождому, хто доведе, що мило з назвою „Шіхт“ містить в собі які небудь шкідливі домішки.

Повне переконане, що антикаря

Тірроґо бальсам і центофолії масть

ві всїх внутрених терпінях, інфлюенци, катарах, корчах, ріжнородних запаленях, ослабленях, забуренях в травленю, ранах, при всяких ушкодженях тїла і т. д. і т. д.

Кождий при замовленю бальсаму або на специяльне жадане дістане ґратіс книжочку з тисячами ориґінальних подяк яко домовий порадник. — 12 малих або 6 подвійних флящок бальсаму коштує 5 корон, 60 малих або 30 подвійних флящок 15 корон. — 2 флякони масти центофолії 3·60 К франко разом з опакованем.

Прошу адресовати:

Apotheker A. Thierry in Pregrada bei Rohitsch.

Тих, котрі наслідують і перепродують фальсифікати, будемо судово потягати до відвічальности.

Дістати можна у всїх більших антиках у Львові і на провінциї.

5 корон і більше денного зарібку 5 корон.

Товариство машин трикотових до роботи домашної пошукує осіб так мужчин як і женщин до робіт трикотів на нашій машині. Проста і скора робота домова через цілий рік. Наука приготовляюча непотрібна. Віддалене не має вплиBy. Роботи продаємо.

Товариство машин трикотових до роботи домашної ТОС. Г. ВІТТІК і Сп. Прага, Петерсиляц 7. І.

Інсерати принимає **Аґенция дневників** Ст. Соколовского Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9,

БІЛЄТИ ІЗДИ

Аґенция зелїзниць держ. Ст. Соколовского, Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9.

Під засїви осінні поручає

ШТУЧНІ НАВОЗИ

І. галицке Товариство акцийне для промислу хемічного (передтим Спілки командитової Ванґа) у Львові

ул. Академична ч. 8 I п.

На жадане висилає ся цїнники відвор. і оплатно.

Що року горять хлоаскі мілїони неасекуровані!

Стережіть ся огня і асекуруйте ся в „Днїстрі“!

„Днїстер“

Товариство взаїмних обезпечень у Львові

Ринок ч. 10, в домі „Просьвіти“

одиноке руске Товариство асекурацийне **против огневих шкід**

Обезпечає будинки, движимости, збіже і пашу.

По пожарі виплачує „Днїстер“ **зараз відшкодоване;** оцїнку шкід переводить разом з місцевими членами; через 12 лїт виплатив „Днїстер“ відшкодовань **в сумі 5 мілїонів 340 тисяч корон.**

Фонди „Днїстра“ виносять (з кінцем р. 1904) суму **1,183.874** кор і уміщені суть в цїнних паперах.

В „Днїстрі“ єсть обезпечених більше як **300.000** будинків. На покритє хат черепом дістають члени „Днїстра“ позичку в Товаристві кредитовім „Днїстер“.

Полїси „Днїстра“ приймають ся при всїляких позичках в Банку краєвім, касах ощадности і касах сиротиньских.

Чистий зиск по скінченім роцї звертає ся членам; в лїтах 1901—1904 звернув „Днїстер“ членам 284.857 кор.; (за лїта 1900 до 1902 по 8%, за 1903 р. 5% премії).

Аґенциї „Днїстра“ находять ся у всїх містах і більших селах і треба подавати обезпечене через аґента; господарі письменні повинні старати ся о аґенциї „Днїстра“ в таких сторонах, де инші аґенти „Днїстра“ не роблять. Аґенти „Днїстра“ заробили вже провізиї 662.807 корон.

На житє обезпечайте ся тілько через „Днїстер“ в Товаристві Краківскім; свою провізию від сих обезпечень дає „Днїстер“ **на рускі добродїйні цїли.**

Покривайте свої хати черепом (дахівками)!

„Днїстер“ припоручили Преосьв. Епископскі Ординарияти.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).